

Autorul Octavian Segărceanu a conceput prin intermediul memoriei voluntare un roman care vizează detașarea de o lume bazată pe superficialitate. Încă din titlu este ilustrată dorința unui nou început deoarece „Namaste” este un salut indian însoțit de o înclinare ușoară a corpului, cu palmele împreunate în dreptul inimii. De asemenea, în limba hindusă „Namaste” înseamnă „ceea ce nu-mi aparține”. Astfel, în toate cele 87 de capitole ale romanului sunt evidențiate încercările unui român aflat în India de a se regăsi din punct de vedere spiritual.

De-a lungul acestei călătorii, Sega nu este nimic altceva decât un om în căutarea adevărului. Tocmai de aceea romanul are un puternic impact emotional în ciuda faptului că limbajul utilizat este comun, lipsit de cuvinte sofisticate iar intensitatea trăirilor este dată în mod special de imaginile olfactive precum „parfumul de tei”. În acest caz poate fi vorba de influența literaturii române și preferința lui Sega pentru operele lui Eminescu deoarece teiul este specific imaginarului eminescian. Pe de altă parte, romanul vizează o serie de simboluri. Spre exemplu, jurnalul începe cu o descriere a obiectelor care se vor afla în posesia protagonistului de-a lungul acestei călătorii precum cele două rucsacuri, unul albastru (care conține obiecte utile fiecărui om) și unul micuț, cenușiu, care nu conține decât caiete și o carte numită Lonely Planet. Așadar, primul rucsac ar putea semnifica detașarea lui Sega de obiectele comune care sunt specifice condiției umane, însă cel de-al doilea rucsac nu are nici pe departe strictul necesar util unei persoane în viața de zi cu zi, ci mai degrabă o serie de obiecte care vor face parte din o nouă aventură. Mai mult decât atât, titlul cărții „Lonely Planet” sugerează crearea unui univers paralel cu scopul de a descoperi noi valori care ar putea descrie o societate lipsită de superficialitate.

Într-o altă ordine de idei, protagonistul își dorește să renască și să zboare deasupra lucrurilor lipsite de profunzime și ajunge în India, tărâmul purificării al cărui drum începe cu o călătorie într-un taxi condus de un om simplu, Adil. Mai mult decât atât, în timpul acestei călătorii Sega constată că în jurul lui este un haos dezlănțuit asemănător cu haosul din sufletul lui iar momentul în care ajunge în camera în care va locui este surprins de cât de mică este și de faptul că bagajele lui, în acel moment, par mult mai mari decât sunt în realitate, ceea ce semnifică faptul că realizează potențialul pe care îl are pentru a-și construi o lume bazată pe profunzime. Însă, momentul în care alege să-și golească rucsacul albastru pe care apoi îl va duce la spălătorie pune în lumină uitarea trecutului și a strictului necesar pentru a face loc unor

noi experiențe bazate pe profunzime.

Un alt aspect semnificativ al acestui roman este reprezentat de semnificația musonului și a ploii care îl însoțește pe Sega în câteva momente importante. În timp ce musonul este un vânt care aduce umezeală și totodată noi încercări, ploaia îl spală de temerile sale pentru a putea începe o nouă experiență care este, aparent, înfricoșătoare și îl determină să-și adreseze întrebările: „Sunt oare un laș care a fugit de toate? Sunt un om care a sacrificat totul ca să afle adevărul?” iar răspunsul este simplu: „Sincer, nu prea știu ce sunt, nici ce caut...”

Meditația dinamică semnifică un capitol important din această experiență a protagonistului. Deși vizibil speriat de felul în care oamenii se manifestă la Gibberish pentru a se simți eliberați, își asumă riscul de a trece prin experiența meditației și constată că mintea lui este goală ca un cer senin deoarece se lasă absorbit de acel moment fără a încerca să manipuleze și afirmă că se teme de cine se crede, dar și de cine își închipuie că este.

Capitolul „În sala oglinzilor” pune cu adevărat în lumină frica de această călătorie și dorința lui Sega de a ieși din închipuire pentru a trăi în adevăr. În acest caz, oglinzile simbolizează faptul că Sega se simte prizonierul propriilor sale reflexii. Astfel, acest conflict interior al lui începe să-și găsească o rezolvare datorită lui Aishwarya, care îl încurajează să-și găsească o cale în învățătura lui Osho, cel care „nu s-a născut și nu a murit, dar a vizitat planeta Pământ între 11 decembrie 1931 și 19 ianuarie 1990”. În urma acestei discuții pe care o are cu Aishwarya, Sega ajunge la concluzia că în Sala Oglinzilor intră cine vrea, dar scapă cine poate. Însă, oglinzile care în credința populară reprezintă simbolul morții au devenit ferestre după meditație.

Cu alte cuvinte, această lume clădită pe un eșafod de frică sau de ură ne influențează dialogurile interioare fără sfârșit în urma cărora oamenii ajung să se obișnuiască treptat cu solitudinea, având în vedere că frica de singurătate este cea mai mare după frica de moarte. Mai mult decât atât, Sega afirmă că din aceste frici și nu din iubire s-au născut toate religiile lumii deoarece oamenii vor să experimenteze descoperirea de sine prin intermediul divinității. Din această cauză, suntem îndemnați să învățăm faptul că iubirea presupune sacrificiul propriului eu.

O altă frică specifică oamenilor este frica de întuneric. În timp ce lumina este superficială,

Recenzie carte: Octavian Segarceanu - "Namaste. Un roman de aventuri spirituale în India"

Scris de Marina Georgiana Mogos

Miercuri, 06 August 2014 15:00 - Ultima actualizare Miercuri, 06 August 2014 15:43

---

mărginită, întinericul este începutul, nesfârșitul și are profunzime. Acest lucru amintește, din nou, de imaginarul specific eminescian ilustrat în poemul „Luceafărul” care, prin intermediul antitezei, concretizează diferența majoră dintre spiritualitate și instinctualitate asemănătoare cu contrastul între meditație și viața de zi cu zi. De altfel, viața de zi cu zi este o grădină a desfătărilor iar singurul refugiu pe care îl găsește Sega este participarea la programul „Work as meditation” pentru a încerca să renunțe la masca pe care o poartă și pentru a descoperi frumusețea în toate formele ei. Deși în timpul meditației dinamice transformările prin care trece reprezintă un proces lent și dureros, Sega reușește să capete o nouă identitate și să renunțe la temerile sale.

În cadrul programului „Work as meditation”, Sega descoperă un lucru esențial, și anume faptul că nu există ierarhii, deci oamenii sunt considerați egali în fața descoperirii sinelui. De asemenea, face cunoștință cu oameni care îi povestesc experiențele prin care au trecut și care i-au determinat să găsească o metodă benefică vieții spirituale. Întâmplător o întâlnește pe pe Jivan, care posedă o lumină curată pe chipul ei. Pe lângă această puritate, pe Sega îl fascinează felul în care Jivan îi relatează povestea de dragoste dintre ea și profetul Osho, lipsită de orice fel de interes dar bazată pe meditație și trăiri sincere. Mai mult decât atât, este impresionat de modul în care un australian pe nume Param vorbește foarte detașat despre boala incurabilă pe care o are deoarece mărturisește ca tocmai această boală l-a determinat să se detașeze de tot ceea ce reprezintă superficialul și nu profunzimea. Prin prisma acestor întâlniri cu diferite tipologii, Sega realizează că împovărându-ne, posedând orice considerăm valoare din punct de vedere material, nu putem urca prea sus deoarece „pe măsură ce aerul se rarefiază, povara devine tot mai grea”. Astfel, este evidențiată efemeritatea condiției umane și un leitmotiv specific omului comun, și anume norocul (care se reflectă în momentul în care Sega este de părere că 11 este numărul lui norocos) în raport cu spiritualitatea nemărginită în timp și spațiu. În aceeași ordine de idei, suntem îndemnați să trăim momentul, să nu ne agățăm de trecut și, mai ales, să nu încercăm să ne identificăm cu mintea noastră.

Recomand acest roman tuturor celor care își doresc să se detașeze de lumea care îi înconjoară și care doresc să înțeleagă singurătatea omului și responsabilitatea față de propria-i fericire care să-l definească indiferent de timp și spațiu.

Autor: Marina Georgiana Mogos